

GODDELIJKE KRACHT

Wanneer wij zeggen: de Goddelijke kracht of God, dan refereren wij aan het onbekende. In onszelf kunnen wij soms begrippen vinden, die wij als God of Goddelijk identificeren, zonder dat wij eigenlijk weten waarom wij dit doen. Het geheel van ons leven is op enigerlei verweven met een andere kracht of een ander bestaan. Men kan zeggen: Wij leven voor onze kinderen en voor de toekomst; anderen zeggen: Wij leven voor God, wij hopen de eeuwige zaligheid te verwerven, dan wel: Wij hopen eens Nirwana te bereiken. Ieder heeft zijn eigen voorstelling van de betekenis die hij zelf heeft. Gaan wij na wat men God en Goddelijke kracht pleegt te noemen, dan komen wij tot de conclusie dat, althans een deel daarvan, wordt vertegenwoordigd door zogenaamde paranormale kwaliteiten. Een mens is nu eenmaal méér dan alleen zijn zintuigen, hij beschikt over meer ken- en waarnemingsvermogen dan alleen lichamenlijk blijkt. Zoeken wij verder naar de gestalte van God, of de voorstelling van de Goddelijke kracht, dan blijkt dat de mens voor zich een beeld opbouwt dat juist door zijn grootheid en macht hem als het ware kan beschermen en zijn eigen tekorten en fouten kan compenseren.

Deze behoefte bepaalt het beeld. De behoefte aan kracht en bijstand bepaalt de wijze waarop men zichzelf een kracht of bijstand suggereert en daardoor komt tot een wijze van handelen, die eigen gekende grenzen vaak te buiten gaat.

Indien wij dit alles samenvatten dan kunnen wij zeggen: God is voor ons het beeld dat wij plaatsen tussen onszelf en het onbekende waar wij bang voor zijn. Maar hoe komt het dan dat Goddelijke krachten in ons werkzaam zijn? Nu kunnen wij daar natuurlijk veel verklaringen voor vinden, maar er zijn mensen die over gloeiende kolen lopen, ofschoon zij niet getraind zijn, zich niet bijzonder voorbereid hebben, alléén door hun geloof. Het blijkt dan inderdaad mogelijk door een bed van gloeiende kolen te gaan. U hoeft niet eens ver weg te gaan: Er zijn plaatsen in Italië en in Griekenland waar dit gebeurt. Wij weten dat mensen, onder in vloed van dit geloof, of je het nu suggestie noemt of wat anders, prestaties leveren die ondenkbaar zijn; zij zijn ongevoelig voor pijn; zij zijn in staat anderen te helpen of te genezen, lasten te dragen die schijnbaar ondraaglijk zouden zijn voor elke mens. Er is dus een toenemend prestatievermogen wanneer wij ons beroepen op de Goddelijke kracht of op andere, voor ons op gelijke wijze geduide instanties, waarop wij een beroep kunnen doen.

Zoeken wij een eenheid met die krachten te verwezenlijken dan zijn wij geneigd om bepaalde rituelen te volvoeren. Dat kan gaan van een eenvoudig gebaar tot een zeer ingewikkelde eredienst, vol van symboliek. Het kan gebaseerd zijn op een ritme, op een bepaalde tonaliteit, het kan zelfs gebaseerd zijn op een reeks kreten die emoties moeten losmaken.

Wanneer wij dan een vergelijking maken, dan blijkt dat bijna alle Godsdiensten bepaalde facetten gemeen hebben. Daar zijn altijd weer: de vernedering van het "ik" voor de God, de uitdrijving van het kwade of de schuldbelijdenis, het vaststellen van je geloof en daarna het innerlijk beroep op de Goddelijke kracht of op de Godheid. Of u nu gaat naar de katholieke kerk, u gaat naar een dienst van de moslems of u gaat naar een voodoo bijeenkomst, deze elementen zult u altijd aantreffen. U zult ze ook aantreffen in een Tibetaans klooster, in het verleden, bij de zigoerats van Babylon of ergens in de vreemde tempeltuinen van Egypte bij de kloosters, waarin de maagden van Isis hun eredienst hielden. Altijd weer datzelfde; het moet een betekenis hebben.

Wanneer ik die betekenis probeer te omschrijven, dan doe ik dit op grond van hetgeen ik ervaren heb, hetgeen ik daaromtrent geleerd heb. Ik weet niet of het de uiteindelijke en meest juiste oplossing is. Ik weet wél dat het de enige juist lijkende oplossing is die velen met mij, en ook ik, gevonden menen te hebben. Om vrij te zijn van datgene wat wij in eigen ogen vertegenwoordigen moeten wij allereerst het gevoel van schuld opzijzetten. Zodra wij onze schuld overdragen aan een ander, hoe dan ook, zijn wij bevrijd van vele remmingen die ons tegenhouden en gelijktijdig van vele begrenzingsen, die juist door schuldgevoel, in ons besef bestaan. Wanneer wij daarna stellen wat wij geloven, hebben wij het gevoel dichter verbonden te zijn met een kracht en dit gevoel van verbondenheid op zichzelf resulteert reeds in een

verandering van ons denken en vaak zelfs van al datgene dat verder bij het ego behoort. Wij nemen een andere toestand aan, je zou het kunnen vergelijken met een aggregatietoestand: wij zijn het zondige ijs, we ontdooien door onze schuldbelijdenis tot water, we zijn weer meer amorf, wij kunnen ons beter aanpassen aan alle vormen die reëel rond ons bestaan en nu roepen wij die Godheid aan, wij stellen ons geloof en daarmee onttrekken wij onszelf aan de beperking van de vorm, wij komen in gasvormige toestand. Het is natuurlijk maar een beperkt voorbeeld, maar het kan u misschien helpen om u duidelijk te maken wat ik wil zeggen.

Op het ogenblik dat ik mij niet meer gebonden voel, op welke wijze ook, en zelfs mijn aansprakelijkheden overgedragen heb aan hogere kracht, dan zal ik juist hierdoor in staat zijn om alle krachten, die in mij bestaan, te realiseren en alle krachten die rondom mij bestaan te aanvaarden.

Die Goddelijke kracht kan dus voor mij inhouden: dat ik leer te zien waar bepaalde stoffelijke vooroordelen of beperkingen, mij belet hebben om te zien. Zij kan inhouden dat ik de kracht van mijn leven juist weet te richten en te gebruiken terwijl ik normalerwijze deze kracht niet wilde aanvaarden zoals zij was, een kracht die ook zonder en buiten mij zou kunnen bestaan.

Hiermede kom je als vanzelf dus tot een andere reeks van prestaties. Iemand heeft eens gezegd: Wanneer God niet zou bestaan, zou hij uitgevonden moeten worden -omdat de mens, zonder een beroep op het hogere, niet in staat is zichzelf reëel te verwezenlijken. Ik ben geneigd om dit te onderschrijven. Het lijkt mij duidelijk dat God en Goddelijke kracht voor ons niet noodzakelijkerwijze behoeven reëel te zijn, om in ons een werking te veroorzaken.

Misschien vindt u dit voor een toespraak uit de geest een beetje zwevend tussen vaagheid en sacrilège. Het is niet mijn bedoeling u, op enigerlei wijze, te choqueren of te kwetsen; het is ook niet mijn bedoeling om in vaagheden verdoold te raken. Laat mij proberen om een aantal punten achtereenvolgens te formuleren:

- a. Wij kunnen niet weten of God bestaat, zoals wij in Hem geloven; wij zijn niet in staat te overzien wat er buiten ons aan leven en aan werkelijkheid is. Beperkt tot onszelven, zullen wij zelfs de hoogste kracht eerder zien als een evenbeeld van wat wij weten of denken te zijn, dan als een realiteit, die ook buiten ons, compleet en reëel bestaat.
- b. Of wij geloven in kracht, of niet, wanneer die kracht nodig is en wij er een beroep op doen, dan is zij er. Het blijkt steeds weer dat de mens méér kan presteren dan hij vermoedt. Dit geldt zelfs voor zijn organisme. Daarnaast blijkt steeds weer dat de mens mentaal veel meer presteren kan wanneer het noodzakelijk is, dan hij veronderstelt. Waarom zouden wij, erkennende dat die méér prestatie of over prestatie op alle gekende terreinen denkbaar is, niet stellen dat zij ook, op alle andere gebieden, aanwezig kan zijn. Dit stellende kom ik aan mijn derde punt.
- c. De kracht die ik in mijzelf erken, is slechts een vage weerkaatsing van datgene dat als kracht en mogelijkheid in mij bestaat. Door een beroep te doen op Goddelijke krachten verbind ik mij met het geheel van kracht dat rond mij aanwezig is en manifesteer ik het geheel van die krachten, zover mijn wezen zich deze kan voorstellen.

Kunt u deze drie punten zonder bezwaar aanvaarden? Dan stellen wij verder:

Daar het, als mens en geest, belangrijk is het maximale te bereiken van wat als mogelijkheid in u schuilt, zul je er goed aan doen je voortdurend te beroepen op de krachten buiten je, zul je er goed aan doen te geloven. Dat geloof moet gebaseerd zijn op wat, voor jezelf, aanvaardbaar is; je moet in dit geloof niet alleen de prestatie zoeken, maar ook wel degelijk de betere realisatie van wat je zelf bent. Ik stel:

Al hetgeen voor de mens denkbaar is, is werkelijkheid, ook wanneer het voor hem niet als zodanig kenbaar wordt.

De mens leeft in een werkelijkheid, waarin alle mogelijkheden bestaan; het is de mens, door zijn eigen instelling, die die mogelijkheden realiseren kan. Dan is uw leven weliswaar beperkt, want u bent gebonden, op aarde bv. aan uw karakter, uw wereld, uw maatschappij, maar binnen deze gebondenheid zijn er voor u vele mogelijkheden denkbaar. Elke denkbare mogelijkheid moet door u verwezenlijkt kunnen worden, anders zou zij niet voor u bestaan,

Ook de schijnbaar fantastische beelden die, in deze tijd, in deze ruimte, misschien niet realiseerbaar zijn, zult u ééns wél kunnen verwezenlijken. Een probleem dat hierbij rijst is dat

van de tijd. Wij zijn geneigd om alles te zien als een progressie die gaat: van verleden, over het heden, naar de toekomst. Het is een opeenstapeling van feiten. Het is denkbaar dat echter alle feiten, die wij beleefd hebben of beleven zullen, in onszelf aanwezig zijn en dat wij door ons denken en door de wijze waarop wij ons verbonden gevoelen met de wereld, de volgorde bepalen waarin die belevingen voorkomen. Hebt u hiertegen bezwaar?

Ik stel dit, omdat ik wil proberen iets duidelijk te maken van het begrip "eeuwigheid". Goddelijke kracht is kracht in eeuwigheid. Maar wat is eeuwigheid?

De mens zegt wel eens: het is de opeenvolging van een eindeloze reeks momenten; een tijd zonder einde. Maar een tijd zonder einde is niet goed denkbaar. Wij kunnen eeuwigheid misschien beter stellen als: gelijktijdigheid van alle dingen.

Indien wij dit doen, dan zullen wij nu een deel van de eeuwigheid beleven, ons "morgen" is een ander deel daarvan. Maar het wordt dan ook denkbaar dat al wat wij beleven niets anders is dan één klein onderdeel van een geheel dat wij zijn.

Wanneer wij een beroep doen op God en Goddelijke kracht, doen wij zeker mede een beroep op het geheel dat wij zijn en daarmee krijgen wij beschikking over de ervaring, die in het geheel van ons wezen berust. Wij krijgen beschikking over de kracht die voor 't geheel van ons wezen mogelijk is en wat meer is: Wij vinden de vrijheid, die in het geheel van ons wezen onontbeerlijk is, terwijl zij, in een beperkt deel van ons wezen, door zogenaamd uiterlijk omstandigheden niet aanvaardbaar lijkt of niet schijnt te bestaan.

Hierdoor wordt ge in wezen méér jezelf, naarmate je dichter komt in de richting van het begrip "God".

Zo gesteld, kom ik tot het denkbeeld dat een mens als déél van de Schepper functioneert en dat hij nooit méér kan zijn, dan hetgeen hij in die Schepper is. Hij zal ook nooit minder kunnen zijn; hij blijft verbonden met a.h.w. de oerkracht waaruit hij, volgens zijn besef, ontstaat. Het houdt in dat God voor hem is het geheel van zijn eigen mogelijkheden, de voleinding van wat hij zelve is. Wat daarachter ligt kunnen wij niet overzien. Tegelijk is er sprake van een wegsmelten van grenzen, waardoor ons besef zich toch ergens tot het geheel, althans tot de functionaliteit van het geheel, de werking van het geheel, zou kunnen uitbreiden. Maar dat weten wij niet.

Wanneer wij werken en leven moeten wij uitgaan van datgene wat wij zijn. U leeft op aarde, u bent mens. Als mens hebt u te maken met materie, met materiële beperkingen, met op materie gebaseerde denkbeelden en zelfs geremdheid in het gebruik van uw werkelijke krachten, door de leringen, voorstellingen en eigenschappen die u in de materie bezit. Laten wij dan aannemen dat u moet werken met hetgeen u bent, maar dat het mogelijk is uw capaciteiten, uw wezen, uit te breiden.

Niet méér te worden, maar meer bewust te worden van wat je bent. Is dit aanvaardbaar? Je hoeft niet zo eerbiedig te luisteren. Eerbied is iets dat wij koesteren voor het onbekende. Ik hoop dat, wat ik u op dit moment voorleg niet het onbekende is, dat het een benadering is die u kan helpen om een dichter te komen bij datgene dat u reeds bekend is: Het vinden van een samenhang tussen de,verschijnselen die in uw wereld, in uw eigen bestaan, een rol spelen, de dromen die in uzelf leven en daarnaast de mens, die u vaak ondanks uzelve bent.

Het is gemakkelijk om één deel van een wezen te beoordelen of te veroordelen, maar de totaliteit is het enige dat eropaan komt.

Wanneer u leeft, dan kunt u kennis vergaren, maar een groot gedeelte van uw kennis vergaart u onbewust. Die onbewuste kennis is aanwezig. Op het ogenblik dat u de sleutel vindt om op die kennis een beroep te doen, zal uw kennis dus verveelvoudigd zijn. Vb. u leest een boek en herinnert er u niet veel uit, in uw herinnering is, vaak woordelijk de inhoud van het boek aanwezig. Wanneer u de sleutel vindt kunt u het reproduceren. Wanneer u over krachten beschikt, dan zijn die beperkt, maar soms vindt ge een sleutel waardoor ge die krachten kunt gebruiken, zonder door je eigen beperkingen belemmerd te worden.

In wezen bestaat tussen, dat wat zich mens noemt en al wat daar rond bestaat, geestelijk en anderszins, een voortdurende uitwisseling van krachten. 'k Zou ze kunnen opsommen: De processen van uitwisseling, de chemische omzettingsprocessen dus waaruit u kracht onttrekt; biochemisch misschien.

De uitwisseling van kracht, door opname van spanningen die zich rond u bevinden, denk hierbij ondermeer aan: lucht- aardpotentialen die zeker invloed hebben op het geheel van uw activiteit en al wat ermee samenhangt.

Wij zouden kunnen spreken over wat men wel "astrale krachten" noemt. De mogelijkheden om verweven te zijn met dingen die je niet lichamelijk beroert, maar waarmee je toch een verbinding weet te maken. Dat kan in uiting dan bv. een telekinese worden of iets dergelijk.

Ook hier weer: grens doorbreken, betekent "meer zijn" niet in wezen, maar in mogelijkheid. Waar ligt de sleutel? Wat is het begrip waardoor wij die mogelijkheden inderdaad gaan realiseren, zoals zij voor ons bestaan.

Het blijkt dat dat voor velen God is, voor anderen misschien een bepaalde discipline. Discipline of God zijn niet bepalend, maar wel de instelling van het eigen wezen. Daarom zou je de sleutel als volgt kunnen omschrijven: Op het ogenblik dat men, op welke wijze ook, zich niet meer begrensd voelt door de normale beperkingen, komt men tot uitingen die veel verder grijpen dan de normale mogelijkheid.

Nu stel ik verder: Goddelijke krachten is voor ons de uitdrukking van de energie en de kracht, die in het totaal van de kosmos aanwezig moeten zijn. Wat wij zien als ledige ruimte, moet toch ook een inhoud hebben. Zonder dat zou het toch niet kunnen bestaan. Wij weten wel niet wat die zogenaamde ledige ruimte veroorzaakt; het enige dat wij wél weten: dat zij niet kan bestaan wanneer er niet iets is waardoor het bestaat. Er moet een oorzaak zijn en een leegte kan, over het algemeen, alleen ontstaan wanneer er iets is dat die leegte aanduidt. Zoals iemand eens zei: "Je hebt pas goede gruyèrekaas, wanneer je voldoende gaten hebt om de kaas omheen te leggen." 'k Weet niet of het een juiste uitdrukking was, maar ze was wel beeldend, want alles wat wij zien als "niets" wordt bepaald door het "iets" dat de tegenstelling daarmee vormt. Het niet is een pool, de polariteit die bestaat tussen "zijn" en "niet zijn", tussen "iets" en "niets", tussen "vorm" en "vormloosheid", tussen "kracht" en "krachteloosheid" enz.

Stellen wij nu eens dat de Goddelijke kracht datgene is, waardoor alle dingen mogelijk zijn, dan moeten wij gelijktijdig ook stipuleren dat die Goddelijke kracht dan kennelijk tot uiting kan komen, alléén in tegenstellingen. Daar waar die tegenstellingen een grote rol spelen, zal de spanning daartussen: kracht vertegenwoordigen.

Wie gebruik wil maken van Goddelijke krachten, of toegang wil krijgen tot zichzelf, moet daarom de tegenstellingen beseffen waarin hij functioneert. Begrijpt hij niet op welke wijze hij bestaat, temidden van tegenstellingen, dan zal hij, door zijn onbegrip, ook niet in staat zijn een beroep te doen op de samenstromende krachten, spanningen, werkingen en begrippen, die in hem vertegenwoordigd zijne

Dan vrienden hebt u hier de eerste sleutel:

Wanneer je in een toestand bent waarin je een beroep wilt doen op hogere krachten, dan wel op je eigen vermogens, dien je te realiseren wat negatief en wat positief is. Positief is meestal je streven; negatief veelal de situatie die je erkent. Beschrijf deze beiden, ten aanzien van elkaar, zie uzelf als verbindende schakel tussen deze beide, laat daarna rustig de krachten werken. Probeer niet iets zelf te forceren, laat de kracht door u werken. Het wonderlijke is dat deze concentratie, gevolgd door die ontspanning, alles wat u hebt aangeduid door het opsommen van de tegenstelling, in uw eigen bewustzijn wakker roept er ontstaat een hergroepering van denkbeelden, nieuwe reeksen van associaties doemen op en vóór u het weet beschikt u over de noodzakelijke kennis, zo zijn tot uw inhoud behoort, of over de noodzakelijke kracht, zover het voor u mogelijk is een dergelijke kracht zelf te verdragen en te uiten.

Een tweede sleutel die al even belangrijk kan zijn is deze: een mens is een wezen dat niet geheel alleen kan staan. Wanneer ge behoort tot een groep, onverschillig dewelke, zo zul je in die groep je eigen plaats moeten vaststellen en deze plaats vervullen. Daardoor wordt de groep voor jou namelijk een organisme; het wordt een levend geheel en alle energieën en een zeer groot gedeelte van de denkbeelden en kennis, bewust en onbewust, in de groep aanwezig gaan zo ook voor u, en deels zelfs in u, een rol spelen. Indien je vanuit de groep een tegenstelling realiseert, zal een déél van de inhoud van die groep in jou, op dat ogenblik, zichzelf openbaren. Het is een wonderlijk verschijnsel, maar wij zien in vele gevallen op aarde toch wel het bewijs hiervan. Wanneer een aantal mensen samenzijn en zij zijn gericht op één denkbeeld en voelen zich door dit denkbeeld als eenheid, blijkt dat spanningen worden opgebouwd en dat, in die spanningen, zich dingen kunnen tonen, kunnen openbaren, die voor de eenling zonder meer niet toegankelijk zijn. Ik denk hierom willekeurig ook aan die uitspraak van Jezus: "Waar twee of meer van u in mijn naam vergaderd zijn, dan ben ik in uw midden".

Sommigen citeren hier het geval drie inplaats van twee. Ook hier kennelijk: Er moet een gemeenschap zijn dat krachten, groter dan één mens, zich voor die mens kenbaar kunnen maken. Ik geloof dat u, ondanks het wonderlijke misschien van deze uitspraak, toch dit op de proef zou kunnen en mogen stellen. Waar wij tesamen zijn, zijn wij méér dan wanneer wij alleen zijn maar dan alleen wanneer wij de groep, zonder voorbehoud, aanvaarden zoals deze is en onze eigen plaats in die groep vervullen, zoals wij deze als juist beseffen, want dat is een vereiste.

De groep die op deze wijze zo functioneert, vertegenwoordigt de kennis, de geestelijke en mentale vermogens van krachten van allen. De som van dit geheel is veelal meer dan de som van de delen, afzonderlijk bezien. In de eenheid komt als het ware een extra erbij. Wanneer je niet voor jezelf iets tot stand kunt brengen is het goed daarom te zoeken naar een groep met wie je dit tesamen wél kunt doen. Maar één fout moet u niet maken en dat is: Dat u een bepaalde ervaring voor het geheel, of een manifestatie belangrijk voor het geheel, als éniġ doel stelt, want daarmee projecteert u niet het wezen tussen de tegenstellingen, maar stelt u een gericht doel en dit gerichte doel zult u zelden kunnen verwezenlijken. Vb. Wie telekinese wil bedrijven die zal het beste resultaat hebben, wanneer hij niet denkt aan het telekinetisch verschijnsel, maar alleen aan het resultaat dat hij wenst en de negatieve mogelijkheden.

Het is ondermeer gebleken bij de proeven met dobbelstenen.

Ik dacht u hier een sleutel had ook; voor het beter functioneren in groepen. Wanneer u debiteren wilt, onderzoeken wilt, is het misschien goed op dezelfde wijze tewerk te gaan. Stel bewust tesamen het negatieve, het gene dat u vreest of afwijst, en het positieve, datgene wat u wenst. Indien u dit gesteld hebt keer dan terug tot wat u bent en laat dit normaal functioneren. Op deze wijze bereikt u het beste resultaat, dan krijgt u discussie. Juist door deze stelling krijgt u op een gegeven ogenblik een inhoud die verdergaat, dan u voor uzelf mogelijk had gehouden. Dan krijgt uw gezamenlijk onderzoek plotseling dat vreemde teamverbond, waarbij de één de ander automatisch schijnt aan te vullen en waar de één een ogenblik stilstaat, de ander de impuls geeft waardoor hij weer verder kan. Het is erg belangrijk dat u dat begrijpt.

Dan nog een derde, en wat mij betreft ook de laatste, sleutel die ik u wil geven is die van: verliezen van jezelf.

Wanneer je werkelijk probeert op te gaan in God, ontstaat een toestand waarbij je jezelf vergeet. Deze zelfvergetelheid voert tot een beleving die men een toestand van verrukking noemt er zijn hier vele verhalen over bekend, er zijn verschijnselen geconstateerd van levitatie en andere paranormale verschijnselen, tijdens een dergelijke toestand.

Nu moet u goed begrijpen dat God een denkbeeld is van ons. Er is buiten ons een macht. Ik noem die macht God, maar die macht ken ik niet, er is voor mij een beeld, uit mijzelf voortgekomen, waarin ik probeer die macht te zien, dat is God. Maar het kan net zo goed zijn: het rode boekje van Mao, een bepaalde lering, het kan een meditatief onderwerp zijn, zogoed als een bepaalde actie. Voor mij is de identificatie met het andere hier belangrijk, omdat ik door de zelfvergetelheid kom tot een beleven van waarden, die veel verder reiken dan mijn eigen persoonlijkheid normalerwijze doet. Hierin kan ik mijzelf a.h.w. terugzien als een functie van een geheel. En dat is het meeste belangrijke dat er bestaat. De mens die in staat is zichzelf te zien als een functionerend deel van een geheel, beseft hierdoor, ook later, nadat de toestand ophoudt, veel beter de betekenis van zijn bestaan, dat is erg belangrijk, daarnaast heeft hij veel meer moed om te leven en ten laatste kent hij een levensvreugde, die niet aan uiterlijke verschijnselen gebonden is, maar die dus ontstaat door een innerlijke aanvaarding van het eigen bestaan, als betekenisvol.

Wie een dergelijke toestand nastreeft onthoude:

Zolang je denkt aan jezelf en niet uitsluitend aan dat andere, zul je niet slagen. Het is niet belangrijk wie en wat je bent, het is belangrijk wie en wat je probeert te benaderen. Hoe je dit omschrijft is niet belangrijk, wél is belangrijk dat je je één voelt met het omschrevene. Wanneer je op deze wijze tot belevingen komt, probeer ze niet te registreren. Op dat ogenblik herneemt u namelijk uw eigen persoonlijkheid en onderbreekt u het proces. Laat het over u komen, als een stortregen, waarvan de oorsprong u misschien ook niet bekend is. Later zult u kunnen constateren dat u niet natter kon worden, en dat er wel veel meer water was.

In geestelijke zin zult u ontdekken dat u een veelheid van ervaring, beleving, erkenning hebt doorgemaakt maar dat maar een klein deel daarvan in uw eigen persoonlijkheid achterblijft. Deze residuen van de beleving kunt u dan ook normaal gebruiken, in uw denken, in uw emotioneel bestaan. Probeer die dingen niet te maken tot een formule; zij zijn geheel

gebonden aan uw eigen wezen plus de toestand waarin u verkeerdt hebt. Trek uw conclusies daaruit en betrouw op de krachten die u op deze wijze hebt leren kennen, ongeacht welke kracht dit ook zou mogen zijn. Wie vertrouwt op die kracht, zonder haar te willen onderzoeken, kan haar gebruiken. Wie de kracht wil onderzoeken, stelt zich afzonderlijk van die kracht en kan haar niet meer beheersen en gebruiken. Ook dit is belangrijk. Je kunt later de resultaten van die kracht analyseren en onderzoeken, maar je kunt nooit, terwijl die kracht gebruikt wordt, proberen haar te observeren; je moet ze ondergaan.

Hierin zie ik voor mij, dat is mijn persoonlijk oordeel, mijn persoonlijke mening, de Goddelijke kracht, de kracht van de totaliteit waartoe wij behoren.

Ik zie in de totaliteit van kennis, waaruit wij delen verkrijgen wat u noemt misschien: de alwetendheid van God, waarvan een deel ook ons behoort. Wij zijn niet geïsoleerd, tenzij wij denken dat wij afgezonderd zijn van alles. Wij zijn het zelf, die met ons denken en onze actie bepalen wat wij zijn, ook wanneer de bron misschien bepaald heeft dat wij zijn. Laten wij dat goed beseffen.

Wij kunnen onze wereld niet veranderen. Hoe graag je het zou willen, je kunt het niet, maar wat je kunt veranderen is: je eigen band met de wereld en daarmee kun je wel veel doen of bereiken. Je kunt niet de mensen veranderen of allen bv. het ware geloof geven. Maar wat je wel kunt vinden in jezelf is: wat voor jou het ware geloof is en de kracht daarvan delen met anderen. Dan zal de waarheid zich manifesteren, ook wanneer dat in vormen gebeurt die voor u misschien niet de juiste lijken.

Het geheel van de kosmos is een eenheid en wanneer wij spreken van eeuwigheid spreken wij waarschijnlijk eerder van een gelijktijdigheid, dan van een opeenvolging van momenten in tijd. Maar deze dingen kennen wij niet, wij beleven soms fragmenten ervan, het geheel is voor ons, voorlopig nog, een gesloten boek. Daarom moeten wij leven, zoals wij zijn. Maar, in het besef dat de eenheid bestaat kunnen wij proberen daar steeds méér deel van te zijn, door de wijze waarop wij ons instellen, door de wijze waarop wij reageren.

Daarmee heb ik dit onderwerp afgerond en zou ik u willen vragen of er onduidelijkheden zijn en of er strijdigheden voor u in bestaan, dan wel een verdere toelichting op bepaalde punten noodzakelijk is.

❖ *U heeft gezegd: wij stellen God tussen onszelf en het onbekende, waarvan wij bang zijn. Is dit iets dat wij definitief als zekerheid mogen stellen? Bang zijn voor het onbekende?*

Dit mogen wij als zekerheid stellen, omdat het onbekende wordt ervaren als een "niet ik" dat machtiger is dan het "ik". De hele drang van het wezen om zichzelf te handhaven en daarbij bovendien zichzelf te handhaven, zoals het zichzelf meent te kennen, wijst dus het onbekende af. Altijd weer zien wij dat de mens het onbekende méér vreest dan het bekende. Ik dacht dat dit alleen al voldoende zou zijn om de waarschijnlijkheid van mijn stelling iets te vergroten in uw ogen.

❖ *U heeft ook gezegd dat wij onze aansprakelijkheden kunnen overdragen aan hogere krachten.*

Ja, er zijn aansprakelijkheden die wij zelve niet als draagbaar, als vervulbaar aanvoelen. Dat kan heel vaak voortkomen uit onze eigen wijze van leven of denken. Soms vloeit het voort uit de denkbeelden van de wereld rond ons. Door ze over te dragen aan een andere hogere kracht, ontdoen wij onszelve van de beperkingen, die ons beletten te vervullen wat noodzakelijk is. Daardoor zal die overdracht van aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid, hoezeer zij misschien ergens meer symbool is dan werkelijkheid, de grens die wij voor onszelf getrokken hebben als mogelijkheid, als het mogelijke, verbreken en daarbij nieuwe vistas van mogelijkheden voor ons openleggen.

❖ *De Goddelijke kracht kan slechts tot uiting komen in tegenstellingen. Ik veronderstel dat dit dus onze benadering is van die uiting en niet de kosmische benadering.*

Ik geloof dat het ook een kosmische benadering is: Kenbaarheid betekend het bestaan van verschillen. Waar één ding is en géén vergelijkingsmogelijkheid, bestaat geen kenbaarheid. Je kunt constateren, maar je kunt niet definiëren. Is dat duidelijk? Wanneer het Goddelijke dus kenbaar is, kan dit alleen doordat het zich in tegendelen manifesteert, er een tegenstelling bestaat waardoor vergelijkbaarheid van functies mogelijk is en daarmee een omschrijving van datgene dat zich manifesteert.

❖ *Ziet u de term: tegenstelling als verschillend?*

Tegenstelling betekent waarden die tegenover elkaar staan of, om het anders te zeggen: Een tegenstelling bestaat uit dezelfde waarde van de tegenovergestelde kant bezien: Liefde - haat, licht - duister enz.

❖ *Kan dit ook zichtbaar zijn door verschillen, ziet door tegenstellingen alleen?*

Vershillen kunnen alleen ontstaan wanneer er tegenstellingen zijn, want verschillen zijn de gradaties die optreden tussen twee tegengestelden; tegengestelde polen.

❖ *U sprak: Als men met krachten wil werken moet men de tegenstellingen onder ogen nemen, dus men moet het goede beschouwen en het kwade. Maar veronderstel dat ge iets wilt bereiken en dan gaat ge u instellen of mediteren over het tegenovergestelde?*

Ik heb niet gezegd mediteren.

❖ *Als je je gaat instellen, het bedenken, ga je dan niet het negatieve versterken tegenover het positieve?*

Nee, u moet het negatieve beseffen opdat u het positieve en het negatieve ziet als de relatie, als de richting a.h.w. waarin de activiteit moet ontstaan. Je kunt natuurlijk zeggen: "Ik weet waar ik heenga" maar als je niet weet waar je vandaan komt, dan weet je niet welke tocht je volbrengt.

❖ *Als je absoluut iets wil, iets positiefs, dan kun je het negatieve toch negeren?*

U kunt proberen het te negeren, maar de vraag is of dat reëel is, want je kunt het positieve alleen maar waarmaken door de negatieve mogelijkheid te versterken. Maar dat is geloof ik ook orakeltaal. 'k zal proberen duidelijk te zijn: Hoe kunt u weten dat iets goed is, door het te vergelijken met wat niet goed is. Als je het goed aanvoelt is het goed, maar waarom voel je het als zodanig aan? Omdat u er in uw besef toch iets anders tegenoverstelt, anders zegt u niet dat is het goede. Nu is het hele kunstje, de hele sleutel gebaseerd op het feit dat overal spanningen denkbaar zijn, of die nu mentaal bestaan of anderszins laten wij buiten beschouwing. Die spanning zal er altijd zijn tussen twee denkbare uitersten. Dat is dus een negatief en een positief punt. Alleen wanneer je je die spanning realiseert, kun je een actie verkrijgen op de lijn waarop die spanning bestaat. Dan is het dus niet voldoende om één punt te realiseren, want dan is er geen erkenning van de spanning en daardoor geen gerichtheid, ten aanzien van de verplaatsing. Daarom is het noodzakelijk dat wij eerst de spanning realiseren, waarin wij willen werken, voor wij deze spanning erkend hebbende ons aan de werking wijden.

❖ *Hebben die werken een bepaalde richting?*

Neen, de richting bepaald de werkingsmogelijkheid en de werking wordt dan bepaald door ons besef van het wenselijke, in de eenmaal bepaalde richting. De gerichtheid blijft dus bestaan, anders zou u kunnen zeggen: ik ga naar Parijs en u hebt geen kompas en u komt in Londen terecht en dan zegt u: God wat staken ze hier in Parijs en dat is dan niet waar. Het is dus oriëntatie die noodzakelijk is om een beoogd doel reëel te kunnen verwezenlijken. Ik dacht dat dat ook zou gelden voor alle andere dingen. Ik wil zelfs zover gaan dat ik stel: dat werkelijk socialisme niet mogelijk is, tenzij je eerst een volledig inzicht hebt in de functie en werking van het kapitalisme. Want alleen tussen deze beide kan een maatschappelijke ontwikkeling ontstaan, maar nooit door: of het één, of het ander alleen na te streven en te verwezenlijken, zonder kennis van het andere.

❖ *Kunt u nog nader toelichten: die tegenstellingen in een groep.*

De tegenstellingen in een groep zijn noodzakelijk omdat een groep eigenlijk betekenis krijgt door zijn diversiteit, door de verschillen die erin bestaan. Het noodzakelijke echter is dus dat de groep toch als een geheel wordt ervaren, de verschillen zijn géén verschillen, tussen u en de ander, maar verschillen van mogelijkheid in u, waarvan een deel in de ander gereflecteerd wordt. Er is eens een wijsgeer geweest die zei: "Een blinde heeft een mooi beeld van de wereld, maar het is niet juist. Hij die ziet heeft een mooi beeld van de wereld, maar het is niet juist. Maar hij die ziet en de ogen sluit, behoudt een beeld van de wereld en kan zo opeenvolgende beelden van de wereld, tot een omvattend wereldbeeld verwerken." Dat is een heel mooi denkbeeld, het was een tijdgenoot van Pascal die dit heeft gezegd. In andere woorden: Deze formulering op zichzelf gaat de richting uit van hetgeen ik probeer duidelijk te

maken: Wanneer je een groep hebt en in die groep zijn tegenstellingen, dan kun je niet zeggen: "omdat dit in de groep bestaat is het goed"; maar u kunt wel zeggen: "omdat ik dit in de groep erken, is er voor mij een waarde die verkeerd is".

Door jezelf te identificeren met de groep, krijg je namelijk toegang tot het geheel van de groep. Datgene wat u in de groep als negatief ziet kan alléén bestaan wanneer het zijn positieve pool heeft; tegenover elk negatief verschijnsel bestaan positieve waarden. Nu is het de kunst om het negatieve in de groep te aanvaarden, om zo de positiviteit die daar tegenover staat en die niet beseft werd, tot een werkzame en eventueel besepte waarde te maken, ook in jezelf en in het geheel van de groep.

❖ *Ik meen dat er gesteld werd door u: Als mens is het belangrijk van het maximale te bereiken van hetgeen dat in uw wezen aanwezig is. Waarom?*

Omdat degeen die overgaat daarbij zichzelf zal moeten baseren op hetgeen hij is geweest in de materie. Dat is je uitgangspunt in de geest. Wanneer je je potenties niet realiseert, niet tot feiten maakt, dan blijft er een onvolkomenheid en die onvolkomenheid beseft je zelf. Op aarde kun je die onvolkomenheid wegpraten; je geeft anderen de schuld, je beweert dat het lot tegen je is, je zegt dat het kennelijk niet voor je is weggelegd en later "Volente Deo", zegt men dan heel vroom erbij, zal het misschien anders worden. In de geest kun je dit niet. De onvolkomenheden, die je hebt laten bestaan, door niet jezelf te zijn, zo volledig als je dit moet zijn, die zul je dus in de geest terugvinden en moeten waarmaken, of je zult weg moeten vluchten voor de werkelijkheid van je eigen wezen en dat betekent: duisternis, een soort van zelfverdooving die ontardt in nachtmerries (modern gezegd: een duistere trip) en daaruit keer je dan toch weer terug tot de noodzaak om jezelf te zijn en hoe dan ook, wederom het maximale waar te maken van wat in je ligt als mogelijkheid.

Wanneer wij deel zijn van de totaliteit, hebben wij daarin een functie. Die functie wordt bepaald door de potenties die in ons liggen; het vermogen dat wij zijn. Wanneer wij dit vermogen waarmaken, hoe dan ook, dan hebben wij dus datgene vervuld wat het doel van dit leven is. Wanneer wij dat niet volledig doen hebben wij gefaald.

❖ *Wat kan onze werkelijke vermogens in de weg staan?*

De werkelijke vermogens van de mens worden over het algemeen beperkt, door de visie van hetgeen hij zou willen, terwijl hij het voor zich onmogelijk acht, datgene wat hij vreest bij anderen en daardoor bij zichzelfe ontwijkt en daarnaast, heel vaak ook, de visie van wat: behoort te zijn als tegenstelling van datgene wat je weet te zijn. Wanneer een mens slecht is, is dat nog niet zo erg, wanneer hij het maar beseft.

Maar een mens die wéét dat hij verkeerd is, verkeerd doet en daarbij zichzelfe vertelt dat hij goed doet, die schopt een strijdigheid in zichzelf, die al zijn vermogen opslorpt. Misschien kan ik het zo zeggen: Wanneer in de mens een spanning bestaat, dan absorbeert hij een groot gedeelte van zijn aandacht en zijn energie. Die aandacht en energie zou normaler wijze naar buiten toe gekeerd kunnen worden en dan een vergroting van zijn vermogen, maar ook van zijn opnamevermogen, ten aanzien van de wereld, dus zijn communicatie daarmee, zijn erkenning daarvan, ten gevolge hebben zodat de mens die, in zichzelfe, die onevenwichtigheid heeft, zichzelfe daardoor belet om zijn mogelijkheden en vermogens waar te maken.

❖ *Leven en denken uit de eenheid, hoe ziet u dit rekening houdend met al de verbondenheden waaraan wij onderhevig zijn?*

Leven en denken uit de eenheid, kan alleen ontstaan op het ogenblik dat wij onszelf vergeten. Het is dus een toestand, die voor de mens slechts incidenteel bereikbaar is; zij houdt in dat, omdat wij geen begrenzings van "ikheid" erkennen, als deel van de totaliteit kunnen absorberen wat in die totaliteit bestaat. Maar datgene wat wij zijn en waartoe wij terugkeren, heeft maar een beperkt vermogen tot opname van dit geheel, zodat slechts een klein deel van die beleving wordt meegebracht in de beperkte persoonlijkheid en, van daaruit dan, verder een leidsnoer en een ontwikkelingsmogelijkheid inhoudt.

❖ *Kunt u een contactnaam van uw persoonlijkheid of uw functie in de geest geven?*

Een contactnaam? Indien u dat wilt, noemt u mij maar "Sjin" , dat is een joodse letter, want dit is het teken waaronder mijn beleving en ontwikkeling op dit moment het best kan worden uitgedrukt. Wat mijn functie is? Mijn functie is: erkennen, coördineren en het gecoördineerde uiten. Dit gebeurt in de sferen, zoals u dat noemt, in de werelden die niet stoffelijk zijn en, onder omstandigheden, beperkt door de mogelijkheid natuurlijk ook op uw wereld.

Mag ik u allen danken voor uw aandacht, enkelen danken voor de wijze waarop zij hun gedachten soms in bedwang wisten te houden, zelfs de tong, en de hoop uitspreken dat hetgeen ik u hier heb voorgelegd - u hebt er allicht iets van onthouden en meer dan u nu denkt - dat u dat eens wilt gebruiken om voor uzelf te zoeken naar een sleutel, want u bent meer dan u denkt. U kunt meer dan u denkt. In u zijn grotere diepten, maar grotere hoogten verborgen dan u beseft. Beseft uzelf en u komt dichterbij de werkelijkheid, waarvan wij allemaal deel zijn.